

Ռուբեն Սևակ

Դրամին աղոթքը

Խեղճերուն

Հողագունտիս կեղևին վրա տրտմածին
Թափառահաժ իմ ոտքերս քալեցին՝
Եղբայրության տաքուկ շունչը փնտրելեն,
Ու ամեն տեղ իմ հեզ աչքերըս լալեն
Տեսան փարթամ մեծատունին դրրան քով
Աղքատ մայր մը՝ որ կը սպասեր արցունքով:

Ո՞վ ես, ուրեմն, թշվառության դու գործի՝
Դրրամ, որուն լուռ ցուլքին մեջ կ'արժարծի
Ճակատագիրը տառապող մարդկության:
Ըսե՛, քու կամքդ պիտի իշխե՞ հավիտյան,
Ու պատմե ինձ, պիտի ըլլա՞ն միշտ, ավա՛ղ,
Ըզբեզ լալով մեռնողները անսրվաղ:

Մարդն, առաջին այն մարդը, որ տենչավար
Պեղեց, խուզեց հողին արգանդը խավար,
Ու չարանենգ թաքստոցեղ դարավոր
Խըլեց գրեզ, հղկեց, մաքրեց փառավոր,
Այն մարդը, վա՛խ, Ժանտ ցուլքերուդ մեջ Ժպտուն
Չը նշմարե՞ց տխուր անկունը Մարդուն:

Տառապանքի, անհուսության որբեր խույ
Կը խեղդըվին քար պատերու տակ խարխուլ,
Սովալըլուկ բյուր թշվառներ տրտմորեն
Իրենց նիհար ձեռքերը քեզ կ'երկարեն,
Ու տենդահար, փողոցին վրա, ամեն դի
Քանի՛ փոքրեր կան ` մայրագուրկ, անոթի:

Իջի՛ր, իջի՛ր խոնարհորեն, մեղմորեն,
Իջի՛ր ոսկի սանդուխներուդ մատներեն՝
Թշվառության խշտյակներուն մեջ խոնավ,
Ուր քու ցուքերդ նըշուլած չեն բընավ.
Ցամքած շյուղեր բոլորը քեզ կը դառնան.
Իջի՛ր, իջի՛ր անձրևներու պես գարնան . . .